

Voluntariat

Bé, per començar dir-vos que he rebut l'encàrrec d'aquest escrit per la revista Connexió de part de Chema i el seu equip. Un gust donar-me veu en aquest espai.

Des de la tardor del 2016 cada dijous, en plegar de la feina, col·laboro de voluntària al CIM d'ASPACE. Agafo el bus 55 a l'inici fins gairebé al final. Arribo a l'edifici CIM d'ASPACE. El ritme frenètic de la ciutat s'alenteix. El meu aprenentatge també. Saludo al Ramiro, a la Marta i pujo al segon pis. En obrir-se les portes de l'ascensor, rebo cares somrients i contentes de veure'm. Permís per entrar al seu dia a dia, a les seves vides.

Reunió d'equip i comencen les activitats; multi-sensorial, lecto-escriptura, relaxació, actualitat i alguna més. Totes al primer pis! Comença tota una moguda. El passadís s'omple, els residents fent cua, uns volen ser els primers, altres sense cap pressa. Els treballadors amunt i avall, premem boto 1a, 2a, l'ascensor col·lapsat durant una estona, fins que tot, tot torna a estar en ordre, cadascú a la seva activitat. Totes elles estan orientades a captar l'atenció dels residents. Un treball de motivació, interès i també implicació, cadascú amb les seves capacitats. Un dia en concret en una activitat, els nois havien d'entre diverses possibilitats triar un objecte i explicar una història a partir del que havien escollit. Un dels relats va ser a partir d'un trencaclosques. Es el següent:

"La història d'un adolescent gairebé perfecte. Neix amb una família bé, bons pares, bona educació, estudiant excel·lent, tot un manual de perfecció. Arriba el dia del seu aniversari i entre un dels molts regals hi ha un trencaclosques de 2.500 peces. Passat uns dies, el noi comença a fer-lo sense massa dificultats i quan ja el té a punt d'acabar troba a faltar una peça. Enfadat i contrariat el tira per terra. Al cap d'un temps, no sabem quan, el noi va creixent, aprenent, i en un calaix de l'armari es troba el joc. Comença a fer encaixar les peces, una a una fins que poc a poc pot completar el trencaclosques" *Chapeau Mabel!*

Seguint amb el programa dels dijous, en acabar les activitats, tornem al segon pis! Repetim moguda, residents, passadissos, cua, cadires, botons, ascensor...fins que tothom, tothom està a la seva unitat a punt de berenar i així recuperem el sentit de l'ordre. I és una estona que estic molt a gust. Apropar-me als residents, les seves històries, inquietuds, projectes. Conversar, parlar una mica de tot. Nico, Raül, Débora, Arantxa i molts més. Amb el Miki les converses són inacabables. Tot un privilegi. Amb altres la comunicació potser no és amb paraules, però també trobem altra forma.

Arriba l'hora de plegar.

I com cada dijous, en sortir, un fil conductor em recorda....En Ferran quan va començar a treballar a Aspace el juliol del 2006, va arribar a casa tot content: "He trobat feina en una escola de nens amb paràlisi cerebral. Si tot va bé serà un treball per a tota la vida". El maig del 2016, en despertar el dia, la casa amb silenci, esmorçant a la cuina per anar Aspace, una aturada cardiorespiratòria se'l va endur. "Mort sobtada"

D'ell vaig aprendre, que darrera de la paràlisi cerebral, d'aquesta discapacitat, visible, evident, trobes tantes capacitats! L'important és saltar primera. Arribà allò que ens fa a tots iguals. Comunicació, tendresa, disciplina, drets i obligacions.

Avui molts d'aquells nens que el Ferran va trobar, han fet el seu aprenentatge, han crescut, s'han fet grans i estan a la residència, on cada dijous...

Quan el meu voluntariat té tot el sentit del món!!

Gràcies per deixar-me aquest espai.

PD: Tot el meu reconeixement a l'equip humà de professionals que acompanya de manera integral els residents i fa que tot això sigui possible.

